

Sygn. akt (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Maszner

Protokolant: Eryk Marciniak

po rozpoznaniu w dniach 19 grudnia 2017 r., 25 maja 2018 r, 6 lipca 2018r, 15 lutego 2019r, 29 marca 2019r, 28 czerwca 2019 r i 9 lipca 2019r

sprawy M. G. (1) c. J. i D. z d. S., ur. (...) w W. ,

oskarżonej o to, że:

w dniu 26 lipca 2016 roku w K. na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) woj. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określone w art. 3 ust. 1 i art. 25 ust. 1 „Prawa o Ruchu Drogowym” oraz w § 5 ust. 5, § 21 ust. 1 i § 89 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki M. (...) nr rej. (...) jechała ulicą (...) od strony ulicy (...) i po dojechaniu do skrzyżowania z ulicą (...), pojechała prosto przez skrzyżowanie w następstwie czego nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu, jadącemu ulicą (...) w lewo, w kierunku ulicy (...) kierującemu samochodem marki O. (...) nr rej. (...) K. K. przez co doprowadziła do zderzenia pojazdów, w następstwie czego obrażeń ciała doznali K. K., oraz pasażerki samochodu M. D. G. i O. U., przy czym K. K. i D. G. doznali obrażeń ciała które powodowały u nich rozstrój zdrowia trwający dłużej niż siedem dni w myśl art. 157 § 1 k.k., a O. U. doznała obrażeń ciała które powodowały rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż dni siedem w myśl art. 157 § 2 k.k.

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

orzeka

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonej M. G. (1) warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat, z tym że ustala, iż popełniła ona czyn polegający na tym, że: w dniu 26 lipca 2016 roku w K. na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) woj. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określone w art. 3 ust. 1, art. 16 ust. 1 i art. 20 ust 1 „Prawa o Ruchu Drogowym” w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki M. (...) nr rej. (...) po dojechaniu do skrzyżowania ul (...) z ulicą (...), poruszając się z prędkością powyżej dozwolonej prędkości administracyjnej, wjechała w szerokość lewego pasa ruchu jezdni ulicy (...), po którym poruszał się prawidłowo samochód marki O. (...) nr rej. (...) prowadzony przez K. K. przez co doprowadziła do zderzenia pojazdów, w następstwie czego obrażeń ciała doznali K. K. oraz pasażerka samochodu M. D. G., przy czym obrażenia s powodowały u nich rozstrój zdrowia trwający dłużej niż siedem dni w myśl art. 157 § 1 k.k. to jest czyn z art. 177§1 kk,
2. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. zasądza od oskarżonej M. G. (1) na rzecz pokrzywdzonego K. K. kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
3. na podstawie art. 629 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej koszty sądowe w kwocie (...),59 (pięć tysięcy dziewięćset sześć złotych, 59/100) złotych w tym opłatę w wysokości 100 (sto) złotych.

Sygn. akt (...)

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lipca 2016 roku ok godziny 9.00 w słoneczny dzień przy temperaturze 28 stopni C. oskarżona M. G. (1) jechała samochodem marki M. (...) nr rej (...) ulicą (...) w K.. Wraz z nią jechały dwie pasażerki O. U., która siedziała na miejscu pasażera z przodu pojazdu oraz D. G., która siedziała po środku tylnego siedzenia. Wraz z nimi jechały również psy. Oskarżona jechała ulicą (...) w stronę G. od strony ulicy (...). W tym samym czasie samochodem marki O. (...) nr rej (...) od strony G. w stronę W. ulicą (...) jechał oskarżyciel posiłkowy K. K.. Obaj kierowcy zbliżali się do skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...). Ulica (...) przebiega prosto na łuku drogi jest skrzyżowanie z ulicą (...), w ten sposób, że samochody poruszające się tak jak samochód którym jechała oskarżona jadąc na wprost przecinają pas przeciwnie ulicy (...) w którą przechodzi ulica (...) i wjeżdżają w dalszą część na ulicę (...). Ulicą z pierwszeństwem przejazdu jest najpierw ulica (...), która następnie przechodzi w ulicę (...). Kiedy oskarżona dojechała samochodem marki M. (...) do skrzyżowania z ulicą (...) oskarżyciel posiłkowy znajdował się już na ulicy (...). Samochód oskarżyciela posiłkowego, kiedy znajdował się jeszcze przed zakrętem na ulicy (...) i poruszał się prawidłowo zauważyła oskarżona i była przekonana, iż znajduje się na jej pasie ruchu. Oskarżona rozejrzała się po wnętrzu samochodu analizując zachowanie pasażerek, które również były przekonane że dojdzie do wypadku a następnie podjęła manewr skrętu w lewo, przecięła linię podwójną ciągłą, wjechała w szerokość lewego pasa ruchu jezdni ulicy (...), po którym poruszał się prawidłowo samochód marki O. (...) nr rej. (...) prowadzony przez K. K. i doprowadziła do zderzenia pojazdów. K. K. był przekonany, że oskarżona zamierzała pojechać prosto w ulicę (...). W momencie zderzenia samochód M. (...) poruszał się z prędkością ok 74,6 km/h natomiast samochód marki O. (...) ok 20,2 km/h. Płynny przejazd po łuku drogi na którym doszło do zderzenia wymaga poruszania się pojazdów z prędkością ok 20-40 km/h. Tak więc prędkość z którą poruszał się samochód M. (...) nie pozwalała mu na bezpieczne pokonanie łuku drogi ulicy (...). Obowiązujące na ulicy ograniczenie prędkości to 50 km/h. W chwili wypadku samochód M. (...) był sprawy technicznie.

Po zderzeniu oba pojazdy obróciły się samochód M. zatrzymał się na poboczu przodem w żywopłocie zaś samochód marki O. (...) zatrzymał się na ulicy w taki sposób jakby kierowca miał zamiar jechać dalej ulicą (...) po wykonaniu zakrętu w prawo.

Na miejscu została wezwana policja, karetki pogotowia oraz straż pożarna, na numer 112 zadzwonił A. B. (1). K. K. i O. U. zostali odwiezieni do Szpitala im (...) w O.. D. i M. G. (1) zostały przewiezione do M. Szpitala (...).

W wyniku wypadku K. K. odniósł obrażenia w postaci w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego, uszkodzenie przyczepu obojczykowego mięśnia mostkowo-obojczykowo-sutkowego lewego, ranę ramienia, stłuczenie: żeber lewych, biodra lewego i kolana prawego oraz złamania paliczka dystalnego palucha prawego skutkujących rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni siedmiu w rozumieniu przepisu art. 157 § 1 kk

W wyniku wypadku D. G. odniosła obrażenia w postaci w postaci złamania żeber VI i VII po stronie lewej, stłuczenie lewego ramienia oraz skręcenie prawego stawu skokowego skutkujących rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni siedmiu w rozumieniu przepisu art. 157 § 1 kk

W wyniku wypadku O. U. odniosła obrażenia w postaci w postaci stłuczenia głowy skutkujące rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu w rozumieniu przepisu art. 157 § 2 kk

Oskarżona i pokrzywdzony w chwili wypadku byli trzeźwi

Oskarżona nie była karana za jakiegokolwiek przestępstwa, w wyniku wypadku również odniosła obrażenia przeszła operację prawej nogi obecnie jest na rencie z uwagi na następstwa wypadku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowych wyjaśnień M. G. (1) (k. 141v-142, 143);
- Zeznań świadków K. K. (k 142v-143), A. B. (1) (k167v) i M. G. (2) (k180v-181),
- częściowych zeznań O. U. (k 143v), D. G. (k 143v-144v),
- Opinii wraz z załącznikami (k 29-30, 41, 55,189-211, 245-261 i 262-2842)
- innych dokumentów: notatki urzędowej (k.1), protokołu użycia alkometru (k. 2-3), świadectwo wzorcowania k. 4, protokoły oględzin (k. 5-10), historii choroby (k. 16, 37, 50, 159-160), dokumentacji fotograficznej (k26), pokwitowania (k. 38, 70), szkicu (k. 43), status, osoby w ruchu drogowym (k. 57 -59), danych o karalności (k 61, 92, 130, 162, 229), kserokopii prawa jazdy (k. 69), wydruku z G. M. (k. 134-135) informacji komendy wojewódzkiej straży pożarnej (k. 178), płyty CD (k. 179), informacji KPP O. (k. 184),
- ustnej opinii biegłego A. B. (2) (k 238v-239v)

Przez cały czas trwania postępowania oskarżona M. G. (1) nie przyznała się do winy

Przesłuchiwana w toku postępowania przygotowawczego M. G. (1) nie przyznała się do zarzucanego jej przestępstwa oraz wyjaśniła, iż w dniu zdarzenia było słonecznie, jechała w stronę G., po wyjechaniu bezpośrednio w zakręt zobaczyła, że samochód który wjeżdżał na jej pas ruchu. Sytuację zobaczyła również jej mama i koleżanka, która przyjęła taktykę obronną i się zasłaniała. Oskarżona nie miała możliwości odbicia w prawo gdyż po prawej stronie miała słup więc odbiła w lewo i wtedy doszło do zderzenia.

W trakcie przesłuchania na rozprawie oskarżona wyjaśniła, że w momencie zdarzenia jechał ul. (...) w stronę ronda w O., nie skręcała z drogi, która była jej dobrze znana. Jechałam do G. ul. (...) odwiedzić panią O.. Przed skrzętem jechała w stronę ronda (...) nie skręcała w ul. (...). Miała niewiele czasu na manewr, bo w momencie kiedy pokrzywdzony wyjechał na pas jej kierunku miała tylko po prawej stronie słup i jedynie możliwość odbicia w lewo. Oskarżona oświadczyła, że gdyby miała wymusić pierwszeństwo to miała jeszcze duży kawałek drogi do skrzętu a żadnego natężenia nie było, więc nie miała potrzeby wymijania innych samochodów. Podjęła tylko manewr ratunkowy. Mama oskarżonej przyjęła postawę obronną zaczęła krzyczeć „co on robi”. Pani O. też zwinęła się w kłębuszek. Do wypadku doszło na ul. (...). O. (...) jechał w stronę W.. Zobaczyła ten samochód ułamki sekund wcześniej, bo tam jest zakręt. Jedynym rozwiązaniem wydawała jej się ucieczka w lewo. O. (...) był w połowie jej i swojego pasa ruchu. Nie ma pojęcia co było przyczyną manewru O. (...). Jak odbiła w lewo zdążyła spojrzeć czy mama i pani O. są w dobrej pozycji i doszło do zderzenia. Był ogromny huk, samochód O. (...) zaczął odbijać w jej lewo. Do zderzenia doszło przodem, prawie środkiem po prawej stronie. O. (...) chyba uderzył lewą stroną. Po uderzeniu wylądowali w krzakach sporo przed zakrętem. Wysiadła z samochodu zobaczyć co z mamą i panią O. i pojawiły się kobiety, które im udzieliły pomocy. Samochód stał w przeciwnym kierunku do toru jazdy po zderzeniu. Na miejsce przyjechały karetki, straż pożarna i policja na miejsce zdarzenia. Oskarżona z mamą zostały opatrzone. Pani O. traciła przytomność i została zabrana do szpitala. Oskarżona z mamą zostały zabrane do szpitala w M.. Miała operowaną nogę. Oskarżona wcześniej przepuszczała pieszą, więc jej prędkość nie była duża. Kiedy zauważyła samochód na swoim pasie ruchu aby uciec przyspieszyła, jechała wtedy na trójce i jej prędkość przed wypadkiem nie była duża. Nie miała mandatów karnych za przekroczenie prędkości gdyż jeździ przepisowo. Ciężko jej określić ile wcześniej przed wypadkiem zauważyła samochód. Zdążyła oszacować, że po jednej stronie ma słup, więc została mi ucieczka w lewo. Kiedy pan K. ją zauważył też zaczął odbijać.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia M. G. (1) są wiarygodne w części. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej kiedy opisała jakim samochodem się poruszała, kto był jej pasażerem, jaką drogą i w jakim kierunku jechała. Sąd dał wiarę oskarżonej iż wydawało jej się, że samochód oskarżyciela znajduje się na jej pasie ruchu oraz kiedy oświadczyła, że tuż przed zderzeniem rozglądała się po wnętrzu samochodu przyglądając się co robią jej pasażerki Wyjaśnienia

oskarżonej w tej części są wiarygodne, oskarżona w logiczny i szczegółowy sposób opisała te okoliczności. Wyjaśnienia oskarżonej były zbieżne zarówno z zeznaniami świadków, jak również z dowodami z dokumentów. Sąd dał wiarę oskarżonej, iż z racji tego że samochód oskarżyciela znajdował się na łuku w prawo mogło to dawać złudzenie optyczne że znajduje się na przeciwnym pasie ruchu jednak po powstaniu złudzenia oskarżona traciła cenne sekundy zdarzenia na rozglądanie się po wnętrzu zamiast na obserwacji drogi. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej kiedy oświadczyła, że samochód pokrzywdzonego w chwili zderzenia znajdował się na jej pasie ruchu i podejmowany manewr skrętu w lewo stanowił jej sposób na uniknięcie zderzenia, samochód oskarżyciela jechał szybko i przed zderzeniem podejmował próby powrotu na swój pas ruchu. Wyjaśnienia oskarżonej w tej części są sprzeczne z zeznaniami świadka K. K., opinią biegłego z zakresu ruchu drogowego oraz zabezpieczonymi na miejscu śladami materialnymi oraz zdjęciami a także oględzinami pojazdów.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków K. K., A. B. (1) M. G. (2). Zeznania świadków są jasne spójne i znajdują potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Zeznania świadków stały się podstawą ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd

K. K., pokrzywdzony czynem z art. 177§1 kk, spójnie i jasno opisał okoliczności w jakich doszło do wypadku manewry jakie podjęła oskarżona prędkość z jaką jechał oraz prędkości z jaka jechała oskarżona oraz obrażenia jakie odniósł wypadku. Zeznania świadka są spójne zabezpieczonych na miejscu śladów materialnych oraz zdjęć a także oględzinami pojazdów. Analiza powyższych dowodów wykazała, iż wersja zdarzeń przedstawiona przez pokrzywdzonego w przeciwieństwie do wersji przedstawionej przez oskarżoną znajduje odzwierciedlenie w zabezpieczonych na miejscu śladach.

M. G. (2), funkcjonariusz policji który przybył na miejsce zdarzenia, spójnie i jasno opisał okoliczności które pamiętał z miejsca zdarzenia jak również potwierdził sporządzoną na miejscu notatkę urzędową

Zeznania A. B. (1) nie miały większego znaczenia dla rozpoznania sprawy.

Sąd uznał że zeznania świadków O. U. i D. G., które odniosły obrażenia w wypadku z dnia 26 lipca 2016 r są wiarygodne jedynie w części. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków kiedy oświadczyły, iż jechały jako pasażerki samochodu, który prowadziła oskarżona. Sąd dał wiarę świadkom kiedy opisały warunki jakie panowały w dniu zdarzenia, wskazały dokąd jechały oraz kiedy oświadczyły, że w samochodzie oskarżonej panowało przekonanie, że samochód pokrzywdzonego znajduje się na przeciwnym pasie ruchu. W ocenie Sądu zeznania świadków są spójne i zgodne z zebranych w sprawie materiałem dowodowym zeznania w tej części stały się podstawą ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd. Sąd nie dał wiary pozostałej części zeznań świadków w ocenie Sądu są one przyjętą i ustaloną z oskarżoną linią jej obrony. Sąd nie dał wiary świadkom kiedy oświadczyły, iż w chwili wypadku samochód pokrzywdzonego znajdował się na pasie właściwym dla kierunku ruchu, którym poruszał się samochód oskarżonej. Sąd zważył, iż zeznania te są sprzeczne z zeznaniami świadka K. K., opinią biegłego z zakresu ruchu drogowego oraz zabezpieczonych na miejscu śladów materialnych oraz zdjęć a także oględzinami pojazdów. Analiza powyższych dowodów wykazała, iż wersja zdarzeń przedstawiona przez pokrzywdzonego w przeciwieństwie do wersji przedstawionej przez oskarżoną i pasażerki jej samochodu znajduje odzwierciedlenie w zabezpieczonych na miejscu śladach.

W ocenie Sądu jako w pełni wiarygodne należało uznać wszystkie dowody z dokumentów ujawnione i przeprowadzone w toku postępowania przygotowawczego, zostały one bowiem sporządzone przez osoby do tego uprawnione, żadna ze stron nie kwestionowała waloru ich autentyczności ani wiarygodności do czego Sąd również nie znalazł podstaw.

Sąd dał wiarę wszystkim opiniom biegłych przeprowadzonym w niniejszej sprawie. Opinie te zostały sporządzone na podstawie bogatej dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, są one spójne, logiczne i należycie umotywowane, sporządzone w sposób sumienny i rzetelny, w oparciu o teoretyczną wiedzę oraz doświadczenie zawodowe biegłych. Szczególnie cennymi dla zebranego materiału dowodowego były opinie biegłych specjalisty chirurga oraz biegłego z zakresu ruchu drogowego. Sąd zważył, iż opinie te w sposób jasny i wiarygodny wskazały, na sprawstwo oskarżonej zarzucanego jej czynu. Opinie biegłego specjalisty chirurga w sposób jasny i spójny wskazały jakie obrażenia odniosły

osoby biorące udział w wypadku z dnia 26 lipca 2016 roku. W ocenie Sądu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego w sposób spójny i jasny wynika, iż analiza zabezpieczonych na miejscu zdarzenia śladów materialnych oraz uszkodzeń pojazdów, które powstały w dniu zdarzenia jednoznacznie wykazała, iż to wersja pokrzywdzonego przedstawiona w toku postępowania znajduje w nich odzwierciedlenie. Jak spójnie wynika z opinii wersja przedstawiona przez oskarżoną oraz pasażerki jej samochodu nie znalazła odzwierciedlenia w zabezpieczonych w sprawie dowodach materialnych. Sąd zważył, iż w przeciwieństwie do dowodów osobowych ślady materialne oraz uszkodzenia pojazdów powstałe w wyniku wypadku są wartościami nie ulegającymi przekłamaniom. Pozostałe opinie sporządzone w sprawie nie miały większego znaczenia dla jej rozpoznania. Sąd dał wiarę opiniom, iż samochód oskarżonej był sprawny technicznie przed wypadkiem oraz że zainstalowany w samochodzie komputer nie zarejestrował jego prędkości przed wypadkiem.

Biorąc pod uwagę treść opinii biegłego chirurga Sąd wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonej imię i nazwisko O. U. jako osoby pokrzywdzonej czynem z art. 177§1 kk. Jak wynika z opinii biegłego O. U. odniosła w wypadku z dnia 26 lipca 2016 roku obrażenia które stanowiły rozstrój zdrowia na czas poniżej dni 7 w rozumieniu art. 157§2 kk a co za tym idzie nie jest pokrzywdzoną czynem z art. 177§1 kk. Sąd nie ustalił w postępowaniu czy manewr oskarżonej polegający na zjechaniu na lewy pas jezdni co doprowadziło do wypadku będącego przedmiotem niniejszego postępowania był spowodowany chęcią pojechania prosto czy też wynikał z niewłaściwej analizy sytuacji drogowej dlatego zmienił opis czynu przypisanego oskarżonej zgodnie z ustaleniami opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego ograniczając ten opis tylko do udowodnionych działań oskarżonej. Sąd ustalił, ponadto iż jedną z przyczyn wypadku była nadmierna prędkość z jaką poruszał się samochód oskarżonej – poruszała się z prędkością 74 km/h podczas gdy dopuszczalną prędkością na tym odcinku drogi było 50 km/h zaś do bezpiecznego pokonania łuku oskarżona powinna poruszać się z prędkością 20-40 km/h. Biorąc pod uwagę powyższe zmiany Sąd ustalił iż oskarżona naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określone w art. 3 ust. 1, art. 16 ust. 1 i art. 20 ust 1 „Prawa o Ruchu Drogowym”

Wszystkie wyżej wymienione powody stały się podstawą przypisania oskarżonej tego że:

w dniu 26 lipca 2016 roku w K. na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) woj. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określone w art. 3 ust. 1, art. 16 ust. 1 i art. 20 ust 1 „Prawa o Ruchu Drogowym” w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki M. (...) nr rej. (...) po dojechaniu do skrzyżowania ul (...) z ulicą (...), poruszając się z prędkością powyżej dozwolonej prędkości administracyjnej, wjechała w szerokość lewego pasa ruchu jezdni ulicy (...), po którym poruszał się prawidłowo samochód marki O. (...) nr rej. (...) prowadzony przez K. K. przez co doprowadziła do zderzenia pojazdów, w następstwie czego obrażeń ciała doznali K. K. oraz pasażerka samochodu M. D. G., przy czym obrażenia spowodowały u nich rozstrój zdrowia trwający dłużej niż siedem dni w myśl art. 157 § 1 k.k. to jest czyn z art. 177§1 kk

Czyn z art. 177 § 1 k.k. stanowi typ podstawowy przestępstwa wypadku komunikacyjnego i ma miejsce wówczas, gdy sprawca naruszając chociażby nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, którego następstwem są obrażenia ciała innej osoby opisane w art. 157 § 1 k.k. Przystępstwo wypadku w komunikacji jest zawsze przestępstwem nieumyślnym, natomiast samo naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może być umyślne bądź nieumyślne. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego „umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym zachodzi wtedy, gdy sprawca świadomie postępuje wbrew zakazom lub nakazom, co w konsekwencji staje się przyczyną spowodowania skutków określonych w art. 145 k.k. (obecnie 177 k.k.)” (wyr. SN z 19.10.1976 r., Rw 273/76, OSNKW 1976, Nr 12, poz. 153). Wypadek drogowy musi być skutkiem naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu i z tym naruszeniem musi być przyczynowo powiązany.

W świetle ujawnionych w toku rozprawy głównych wiarygodnych dowodów w szczególności zeznań K. K. oraz opinii biegłego A. B. (2), fakt popełnienia zarzucanego oskarżoną czynu oraz jego kwalifikacja prawna nie budzą żadnych wątpliwości. Sąd uznał, iż oskarżona naruszyła zasady bezpieczeństwa określone w art. 3 ust. 1, art. 16 ust. 1 i art. 20 ust 1 „Prawa o Ruchu Drogowym” gdyż kierując samochodem osobowym marki M. (...) nr rej. (...) po dojechaniu do skrzyżowania ul (...) z ulicą (...), poruszając się z prędkością powyżej dozwolonej prędkości administracyjnej, wjechała

w szerokość lewego pasa ruchu jezdni ulicy (...), po którym poruszał się prawidłowo samochód marki O. (...) nr rej. (...) prowadzony przez K. K. przez co doprowadziła do zderzenia pojazdów.

Biorąc pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody i okoliczności popełnienia czynu, w szczególności jego skutek, Sąd uznał, iż czyn popełniony przez M. G. (1) charakteryzował się niezbyt wysokim stopniem szkodliwości społecznej. Należy podkreślić, iż oskarżona spowodowała wypadek, jednak największe obrażenia u osób, które brały udział w wypadku powstały u osób związanych z oskarżoną, a które nie mają żalu dla oskarżonej, jadący w drugim pojeździe oskarżyciela posilkowy doznał głównie złamania palca, wobec powyższego stopień naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym nie był wielki. Sąd zważył, iż oskarżona również odniosła obrażenia w wypadku, przeszła operację jest na rencie z uwagi na jego następstwa, uznał więc iż jest to najbardziej dolegliwe dla niej następstwo zdarzeń z dnia 26 lipca 2016 r.

Wskazać również należy, iż zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2003r. w sprawie VKK 301/03 Sąd może mimo nieprzyznania się oskarżonego orzec o warunkowym umorzeniu, jeżeli oceni, że okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości. W przedmiotowej sprawie zaś, materiał dowodowy jednoznacznie wskazywał, iż oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo.

Warunkowo umarzając postępowanie Sąd miał na uwadze, iż zostały kumulatywnie spełnione wszystkie ustawowe przesłanki zastosowania tej instytucji. Stopień zawinienia i szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżoną czynu nie był wielki. M. G. (1) w chwili wydania wyroku nie był również karana za jakiegokolwiek przestępstwo, pomimo iż od wypadku upłynął okres ponad trzech lat. Oskarżona jest osobą młodą, obecnie jest na rencie z uwagi na obrażenia jakie odniosła w wypadku. Sąd uznał iż odniesione obrażenia są największą karą jaką poniosła oskarżona. W ocenie Sądu sytuacja oskarżonej wyraźnie wskazuje, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania karnego będzie ona przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni żadnego przestępstwa. Sąd warunkowo umorzył postępowanie na okres 2 lat. Okres ten w ocenie Sądu jest wystarczający, aby sprawdzić czy tak postawiona prognoza jest słuszna, zaś gdyby oskarżona jednak naruszała porządek prawny będzie możliwe podjęcie postępowania na podstawie art. 68 k.k. W przekonaniu Sądu takie rozstrzygnięcie jest w pełni wyważone i zapewni

Sąd będąc zobligowany treścią art. 67 § 3 kk zasądził od oskarżonej M. G. (1) na rzecz pokrzywdzonego K. K. kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W ocenie Sądu taka kwota jest kwotą wyważoną. Biorąc pod uwagę obrażenia jakie odniósł pokrzywdzony – złamanie palca jest również kwotą adekwatną. Druga z osób pokrzywdzonych – matka oskarżonej D. G. nie zgłaszała żadnych roszczeń do córki.

Sąd uznał iż oskarżona jest w stanie ponieść koszty sądowe i na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe na podstawie art. 629 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonej koszty sądowe w kwocie 5906,59 (pięć tysięcy dziewięćset sześć złotych, 59/100) złotych w tym opłatę w wysokości 100 (sto) złotych. Zasądzając koszty sądowe od oskarżonej w całości Sąd zważył, iż większość kosztów powstało na skutek dopuszczonych na wniosek obrońcy ustanowionego z wyboru opinii biegłych.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.